

Студентка 4 курсу Бородіна К.О.

*Мелітопольський Державний Педагогічний університет ім. Богдана
Хмельницького, Україна*

Війна Іспанської імперії Карла V з Францією у 1521 – 1529 роках

Іспанці зробили важливий внесок в оборону своїх кордонів від французів і турків, але у них було мало досвіду в більш широких військових операціях, крім хіба що Італії. І саме в Італії іспанці і солдати терсіо продовжували укріплювати військову репутацію, яку почали завойовувати ще за Фердинанда Католицького. Іспанія і Франція розпочали нову боротьбу за верховенство на півострові [2].

Мотиви Фердинанда були скоріше династичними, ніж імперіалістичними. Він мав на меті зберегти свої права, а не розширити межі, і вимагав всього лише безпеки для підвладного йому королівства Неаполь, в чій внутрішній справі майже не робив спроб втручатися. Його перше військове вторгнення до Італії мало характер виступу проти французів, що володіли герцогством Міланським, які перебували в той же час в феодальній залежності від Священної Римської імперії [2].

Влітку 1521 армія чисельністю понад двадцять тисяч під командуванням Просперо Колона, головного папського полководця, виступила на боці імператора проти французів. Хоча солдати були в основному італійцями і німцями, був присутній і невеликий іспанський військовий контингент [1]. Це було значною подією для іспанців, які вперше визначили свою військову присутність поза традиційної зони арагонського впливу.

Ця війна також намітила Мілан як об'єкт можливих інтересів іспанців. Після смерті Колони в грудні 1523 Карл призначив командувачем віце-короля Неаполя Карла де Ланноя, який посилив армію неаполітанськими військами [3]. Імперські війська під командуванням Бурбона увійшли до

Франції і просунулися до самого Марселя. Далі їм було не пройти, і вони повернулися в Ломбардію в кінці вересня 1524 року. В жовтні 1524 року Франциск I особисто повів свою армію через Альпи на рівнини Ломбардії і, не зустрівши особливого опору, зайняв місто Мілан. Сили Бурбона відійшли в Лоді, а французький король просунувся ще далі і взяв в облогу місто Павії. Після трьох місяців облоги, в кінці січня 1525 року Бурбон і Ланной повели своїх людей назад, сподіваючись потіснити французів. В кінці лютого вони вирішили, що з застоєм у війні потрібно покінчити битвою [2]. Вони атакували французькі позиції ввечері 23 лютого 1525 року і до ранку наступного дня перемога імператорських військ була повною а Франциска I було взято в полон. Він прибув в Мадрид в серпні 1524 року з усіма королівськими почеснями, але під охороною [1].

Ледве визволившись з полону, французький король в травні 1526, в провінції Коньяк уклав з Папою альянс, який був покликаний покласти край «війнам, зруйнуючим християнський світ», іншими словами, припинити дії Карла в Італії. Нова коаліція нічого не досягла в плані військових дій, і на початку 1527 року імператорські війська під командуванням Бурбона і германського полководця Георга фон Фрюндсберга об'єднали свої сили в П'яченці і почали похід на південь, на Рим, що вступив в союз з Францією [2].

Франція тим часом скористалась ситуацією і знову послала війська під командуванням Лотрека в Італію. Вони підкорили собі більшу частину Ломбардії, крім Мілана, потім просунулися на південь, до Неаполю, і в квітні 1528 року взяли в облогу місто, котре з моря вже було блоковане кораблями під командуванням Філіпіно Дорія, племінника великого генуезького мореплавця Андреа Дорія.

Уразливість положення імператора в західному Середземномор'ї стала ясна в травні 1528 року, коли його флот під командуванням генуезького знатного дворянина Фабріціо Джустініано був розбитий флотом Дорія в бухті Салерно [1].

Це нещастя мало наслідки, навіть сприятливі для імператора. Андреа Доріа вирішив порушити свій альянс з Францією і влітку уклав історичну угоду з новим головнокомандуючим Карла в Італії - молодим принцом з Франш-Конте Філібером Шалонським. Цим поступком Доріа поставив свій невеликий флот на службу імператору, а натомість отримав кілька важливих концесій, які зміцнили його позиції в Генуї. Великий морський і фінансовий центр опинявся тепер на боці Габсбургів. У вересні адмірал повернувся до Генуї, яка була в поспіху залишена французами. Порушення їм союзу, а також військові удари, отримані військами Лотрека, змусили Францію помиритися з імператором. З цього дня флот Доріа став відігравати значну роль у всіх походах Карла V в Середземномор'ї [3].

Мирний договір, підписаний в серпні 1529 року в Камбрі, став поворотним пунктом в історії Західної Європи, так як кожна зі сторін утрималася від прийняття пунктів, які могли б привести до продовження війни. Франциск I утвердився у володінні Бургундією, на яку завжди претендував імператор; в свою чергу, король визнав панування Карла в Італії. Договір цей знаменував собою кінець епохи міжнародної політики Карла V. До того моменту імператора займало в основному Середземномор'ї. Надалі ж головною його турботою стали події в північній Європі, і особливо в Німеччині [2].

Література

1. Аникеева Н. Е., Ведюшкин В. А., Волосюк О. В., Медников И. Ю., Пожарская С. П. История внешней политики Испании. - М.: Международные отношения, 2014. - 504 с.
2. Кеймен Г. Испания: дорога к империи / Пер. с англ. А. Дёмина, В. Капустиной. - М.: АСТ: Хранитель, 2007. - 764 с.
3. Пискорский В. К. История Испании и Португалии: От падения Римской империи до начала XX века. - М.: Книжный дом «ЛИБРОКОМ», 2014. - 278 с.